

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra (sprawozdawca)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski

Sędzia Sądu Rejonowego Marta Postulska – Siwek

(delegowana)

Protokolant Starszy sekretarz sądowy Krystyna Melchior

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2014 roku w Lublinie, na rozprawie

sprawy z powództwa T. K.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę kwoty 6667,47 zł (sześć tysięcy sześćset sześćdziesiąt siedem złotych czterdzieści siedem groszy) z odsetkami ustawowymi od kwoty 5500 zł (pięć tysięcy pięćset złotych) od dnia 28 lutego 2011 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 1167,47 zł (tysiąc sto sześćdziesiąt siedem złotych czterdzieści siedem groszy) od dnia 19 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 20 maja 2013 roku, w sprawie I C 1305/12

I. zmienia częściowo zaskarżony wyrok:

a) w punkcie I w ten sposób, że zasądzoną od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz T. K. kwotę 4339,97 zł (cztery tysiące trzysta trzydzieści dziewięć złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 28 lutego 2011 roku do dnia zapłaty obniża do kwoty 3055,82 zł (trzy tysiące pięćdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt dwa grosze) z odsetkami ustawowymi od dnia 28 lutego 2011 roku do dnia zapłaty i oddala powództwo również w części obejmującej żądanie zapłaty kwoty 1284,15 zł (tysiąc dwieście osiemdziesiąt cztery złote piętnaście groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 28 lutego 2011 roku do dnia zapłaty,

b) w punkcie III w ten sposób, że zasądzoną od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz T. K. kwotę 712,82 zł (siedemset dwanaście złotych osiemdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu obniża do kwoty 21,44 zł (dwadzieścia jeden złotych czterdzieści cztery grosze);

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od T. K. na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 158,80 zł (sto pięćdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 15 lutego 2012 roku, wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku w dniu 20 lutego 2012 roku, powód – T. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego – Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 5500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 lutego 2011 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 2-3).

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że jest właścicielem samochodu ciężarowego – ciągnika marki (...) o nr rejestracyjnym (...). W dniu 20 stycznia 2011 roku doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzony został ten samochód. Sprawcą kolizji był kierowca samochodu, ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie. W dniu 27 stycznia 2011 roku powód dokonał zgłoszenia szkody. Powód żądał zapłaty kwoty 16905,80 zł z tytułu odszkodowania. Pozwany przyjął odpowiedzialność i wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 9843,21 zł netto oraz ustawowe odsetki z tytułu zwłoki w kwocie 1153,40 zł. Pozwany dokonał weryfikacji kalkulacji kosztów naprawy wykonanej przez powoda i uznał zasadność odszkodowania do kwoty 8793,21. Powód uważa, że przedstawiona przez niego kalkulacja kosztów naprawy została wykonana prawidłowo, zaś pozwany bezpodstawnie dokonał jej weryfikacji, gdyż zaniżył stawkę za 1 roboczogodzinę za prace blacharskie i lakiernicze, przyjął ceny tak zwanych zamienników, zamiast części zamiennych nowych oryginalnych, przyjął koszty wymiany szyby według faktury, a tymczasem powinien uwzględnić koszty wymiany szyby nowej oryginalnej. Dlatego powód dochodzi uzupełniającego odszkodowania w kwocie 5500 zł netto.

Powód wskazał, że odsetki od dochodzonego roszczenia należą mu się od dnia 28 lutego 2011 roku, to jest po upływie 30 dni od daty zgłoszenia szkody.

*

W dniu 21 lutego 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał pozwanemu, aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty zapłacił T. K. kwotę 5500 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 lutego 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1285,75 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (k. 36)

*

W dniu 17 lipca 2012 roku pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych (k. 47-51).

*

W piśmie procesowym z dnia 19 kwietnia 2013 roku powód rozszerzył żądanie pozwu i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dodatkowo kwoty 1167,47 zł, a łącznie kwoty 6667,47 zł z odsetkami ustawowymi:

- od kwoty 5500 zł od dnia 28 lutego 2011 roku do dnia zapłaty oraz

- od kwoty 1167,47 zł od dnia wniesienia pisma zawierającego rozszerzone żądanie do dnia zapłaty (k. 166-166v).

Pełnomocnik pozwanego powództwa nie uznał i wniósł o jego oddalenie, (k. 176 v).

*

Wyrokiem z dnia 20 maja 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku:

I. zasądził od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej W. na rzecz T. K. kwotę 4339,97 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 lutego 2011 roku do dnia zapłaty;

II. oddalił powództwo w pozostałej części;

III. zasądził od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz T. K. kwotę 712,82 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazał zwrócić T. K. z Kasy Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku kwotę 64 zł tytułem zwrotu części zaliczki na wydatki;

V. nakazuje zwrócić Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej W. z Kasy Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku kwotę 64,56 zł tytułem zwrotu części zaliczki na wydatki.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 20 stycznia 2011 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ ciągnik marki (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca szkody był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...) Spółce Akcyjnej w W.. T. K. jest właścicielem ciągnika marki (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Sąd ustalił, że w wyniku postępowania likwidacyjnego Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. przyznała T. K. odszkodowanie w kwocie 9843,21 zł, obejmujące między innymi poniesione przez właściciela koszty naprawy w postaci wymiany szyby w pojeździe w kwocie 1050 zł.

Sąd wskazał, że koszt naprawy samochodu ciężarowego marki (...), nr rejestracyjny (...), przy wykorzystaniu nowych, nieoryginalnych części zamiennych, o porównywalnej wartości, jak części oryginalne, wynosi 14183,18 zł netto.

Sąd wskazał, że powyższych ustaleń dokonał w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz opinię biegłego sądowego M. S..

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 822 § 1 k.c. oraz art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zmianami) i wyjaśnił, że przesłanką odpowiedzialności ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest powstanie stanu odpowiedzialności cywilnej ubezpieczającego (ubezpieczonego) za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej.

Sąd wskazał, że fakt powstania stanu odpowiedzialności cywilnej ubezpieczającego nie był przez strony kwestionowany. Odpowiedzialność ta jest następstwem czynu niedozwolonego, jakiego dopuścił się kierujący samochodem i w konsekwencji szkody wyrządzonej przez ruch tego pojazdu.

Sąd Rejonowy wyjaśnił podstawę prawną odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciela.

Sąd wskazał, że z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel obowiązany jest do wypłaty odszkodowania. Zapłacenie odszkodowania jest w tym wypadku wyłącznym sposobem naprawienia szkody (art. 363 § 1 zdanie pierwsze k.c.). W rozpoznawanej sprawie uszczerbek powoda odpowiada wysokości kosztów naprawy pojazdu.

Sąd wskazał, że w rozpoznawanej sprawie sporny był sposób naprawy pojazdu: pełnomocnik powoda podnosił, że pojazd w celu przywrócenia do stanu poprzedniego powinien być naprawiony przy wykorzystaniu części zamiennych pochodzących od producenta pojazdu, pełnomocnik pozwanego podnosił, że należne powodowi odszkodowanie powinno obejmować koszty naprawy pojazdu przy wykorzystaniu części zamiennych nie pochodzących od producenta pojazdu.

Dokonując ustalenia należnego powodowi odszkodowania Sąd Rejonowy wziął pod uwagę wiek pojazdu i rodzaj części uszkodzonych w pojeździe. Samochód powoda został wyprodukowany w 2006 roku i nie jest objęty gwarancją jakości

udzieloną przez producenta pojazdu. W wyniku kolizji uszkodzone zostały takie części, jak: zderzak przedni, krata wlotu powietrza, podnózek lewy, wspornik reflektora lewego, blacha naroża przedniego lewa, naroże spojlera lewego, pokrywa przednia, blacha osłony górnej, szyba czołowa, ramię wycieraczki środkowej, blacha wzmocnienia lewa, skrzynka progu lewego dolna, mocowanie filtra, osłona nawiewu powietrza.

W ocenie Sądu Rejonowego powyższe okoliczności przemawiają za przyjęciem, że naprawa przedmiotowego pojazdu może być wykonana – bez wpływu na użyteczność pojazdu i jego wartość – przy wykorzystaniu części zamiennych nie pochodzących od producenta pojazdu. Samochód nie jest już objęty gwarancją jakości, a zatem naprawa pojazdu poza autoryzowaną stacją obsługi pojazdów i przy wykorzystaniu części nie pochodzących od producenta nie wpływa na jej utratę i nie jest obowiązkiem właściciela pojazdu. Dostępne na rynku części zamienne nie pochodzące od producenta pojazdu są dopuszczone do obrotu i mają porównywalną jakość. Części podlegające wymianie nie były zaś na tyle istotne dla funkcjonowania pojazdu, jak na przykład silnik, aby konieczne było korzystanie w tym zakresie z części producenta. Ustalając należne powodowi odszkodowanie Sąd wziął pod uwagę koszt naprawy pojazdu przy zastosowaniu nowych części zamiennych, nieoryginalnych, o porównywalnej wartości, jak części oryginalne (pochodzące od producenta pojazdu). Koszt naprawy pojazdu przy zastosowaniu takich części wynosił 14183,18 złotych netto. Pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 9843,21 zł. Zatem należne powodowi odszkodowanie wynosi 4339,97 zł (14183,18 zł – 9843,21 zł = 4339,97 zł).

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisu art. 481 § 1 k.c. i wskazał, że pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia, a zatem należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe od przyznanego odszkodowania od dnia 28 lutego 2011 roku.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 100 k.p.c.

*

Od wyroku z dnia 20 maja 2013 roku apelację wniósł pozwany, wskazując, że zaskarża ten wyrok w części, to jest „w pkt I w części ponad zasądzoną kwotę 3.055,82 zł, tj. co do kwoty 1.284,15 zł”

Pozwany zarzucił „błąd w ustaleniach faktycznych poprzez określenie wysokości szkody majątkowej powoda na kwotę 14.183,18 zł podczas gdy wartość rzeczywistej szkody którą poniósł powód wynosi 12.899,03 zł”.

Pozwany wniósł o:

- „1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. I poprzez oddalenie powództwa ponad kwotę 3.055,82 zł
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego – w związku z zasadnością zarzutów apelacyjnych”.

*

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję według norm przepisanych (k. 224-224v)

*

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego jest zasadna prawie w całości.

Na wstępie należy wskazać, jaki jest faktycznie zakres zaskarżenia wyroku z dnia 20 maja 2013 roku. Z treści zawartego w apelacji sformułowania określającego zakres zaskarżenia wyroku oraz z treści wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku wynika, że wyrok z dnia 20 maja 2013 roku zaskarżony został:

a) częściowo w punkcie I, a mianowicie ponad rozstrzygnięcie zasądzające kwotę 3055,82 zł; zaskarżone zostało zatem rozstrzygnięcie zasądzające kwotę 1284,15 zł, jak i rozstrzygnięcie zasądzające odsetki od kwoty 4339,97 zł za okres od dnia 28 lutego 2011 roku do dnia zapłaty;

b) w punkcie III, to jest w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu za pierwszą instancję.

÷

Uzasadniony jest podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie wysokości szkody majątkowej powoda, poniesionej na skutek kolizji drogowej w dniu 20 stycznia 2011 roku.

Poza sporem była w rozpoznawanej sprawie okoliczność, że powód częściowo wykonał już naprawę swojego samochodu, a mianowicie dokonał wymiany szyby przedniej. Koszt wymiany wyniósł 1050 zł netto (1291,50 zł brutto, to jest przy uwzględnieniu stawki podatku od towarów i usług).

Nie ma w rozpoznawanej sprawie podstaw do przyjęcia, że naprawa samochodu powoda w zakresie wymiany szyby została wykonana prowizorycznie, to jest tylko na czas do chwili wykonania naprawy właściwej i przy zastosowaniu najtańszych materiałów. Zwrócić należy uwagę, że powyższa naprawa wykonana została w styczniu 2011 roku, a powód korzysta z naprawionej szyby do chwili obecnej, a więc przez okres trzech lat (do chwili rozpoznania sprawy przez sąd drugiej instancji).

Zwrócić należy uwagę, że już w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zwracał uwagę na fakt naprawy samochodu powoda w zakresie uszkodzonej szyby. Twierdzenia pozwanego co do efektywności wykonanej naprawy i kosztów tej naprawy nie zostały w ogóle zakwestionowane przez powoda w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji, pomimo że od chwili doręczenia powodowi odpisu sprzeciwu od nakazu zapłaty (k. 94-95) do chwili wydania wyroku przez Sąd pierwszej instancji upłynęło dziewięć miesięcy.

Dopiero w odpowiedzi na apelację pełnomocnik powoda podniósł, że wymiana przez powoda szyby czołowej w uszkodzonym samochodzie została spowodowana koniecznością szybkiego doprowadzenia pojazdu do stanu używalności i powód kupił szybę jak najtańszą, aby móc korzystać z pojazdu do czasu uzyskania odszkodowania i właściwego remontu samochodu. Zdaniem powoda wykonana naprawa (wymiana szyby) nie spełnia wymogów, jeżeli chodzi o technologię naprawy, jak i względy bezpieczeństwa (k. 224).

Powyższe twierdzenia powoda podlegają pominięciu na podstawie art. 381 k.p.c. Z przepisu art. 381 k.p.c. wynika, że sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później.

Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i (lub) dowody, gdy strona ponosi winę za to, że ich wcześniej nie przytoczyła². Uregulowanie zawarte w art. 381 k.p.c. jest wyrazem dążenia do koncentracji materiału dowodowego przed sądem pierwszej instancji. Strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, musi się liczyć z tym, że sąd drugiej instancji jej wniosku dowodowego nie uwzględni³.

Przewidziane w art. 381 k.p.c. ograniczenie możliwości wprowadzenia do materiału procesowego „nowych faktów i dowodów” zostało ustanowione nie po to, aby ograniczyć apelację i zawęzić ramy odwoławcze, lecz głównie w celu dyscyplinowania stron przez skłanianie ich do przedstawiania całego znanego im materiału faktycznego i dowodowego już w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji; tym sposobem ustawodawca zapobiega także przewlekłości postępowania⁴.

Nie ulega żadnym wątpliwości, że nowe twierdzenia co do okoliczności faktycznych mogły być przedstawione przez powoda już w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.

Niezależnie od wskazanych wyżej przyczyn, nowe twierdzenia powoda podlegały pominięciu już z przyczyn proceduralnych. Strona ma obowiązek, wykazania, że powołanie nowych faktów i (lub) dowodów nie było możliwe albo potrzeba powołania się na nie powstała później. Dociekanie, czy istniały takie przyczyny, nie należy do sądu drugiej instancji⁵.

Strona, przytaczając nowe fakty w postępowaniu apelacyjnym powinna zarówno wskazać, jak i wykazać, że faktów tych nie mogła powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, albo też, że potrzeba powołania się na nie wynikała później⁶.

Niezależnie od tego należy stwierdzić, że potrzeba powołania się na nowe fakty i dowody w postępowaniu apelacyjnym musi być uzasadniona okolicznościami o charakterze obiektywnym, nie może wynikać jedynie z samego faktu przegrania sprawy i chęci podważenia dotychczasowych ustaleń faktycznych niekorzystnych dla strony, czy też niebezpieczeństwa przegrania sprawy w związku z apelacją wniesioną przez stronę przeciwną.

W zebranych w sprawie materiale dowodowym brak jest dowodów, które wskazywałyby, że wykonana przez powoda naprawa pojazdu w części obejmującej wymianę szyby nie doprowadziła do usunięcia stanu sprzed wyrządzenia szkody. Rozważania biegłego nie odnosiły się do prawidłowości i kompletności naprawy faktycznie wykonanej przez powoda, lecz do sytuacji, w której naprawa nie zostałaby jeszcze wykonana, a w związku z czym zachodziłaby potrzeba określenia szacunkowego kosztu naprawy. Skoro powód wykonał skuteczną naprawę uszkodzonego pojazdu w omawianym zakresie, to szkodą powoda są wydatki rzeczywiście poniesione na tę naprawę, niezależnie od tego, że mogłaby ona zostać wykonana przy poniesieniu wyższych wydatków.

Okolicznością potwierdzającą skuteczność wykonanej naprawy jest fakt, że powód korzysta z naprawionego w ten sposób pojazdu przez okres trzech lat. Nie zaistniały żadne okoliczności, które wskazywałyby, że naprawa okazała się nieskuteczna albo nie spełniała względów bezpieczeństwa. Powód nie widział potrzeby niezwłocznego naprawienia pojazdu w sposób postulowany w odpowiedzi na apelację. Powód poprzestał na naprawie, która została wykonana trzy lata temu i która nie uniemożliwiała, ani też nie utrudniała mu korzystania z jego pojazdu.

Szkodą powoda w zakresie uszkodzenia szyby w pojeździe są w rozpoznawanej sprawie wydatki poniesione na efektywną naprawę pojazdu poprzez wymianę tej szyby. Koszty tej wymiany wyniosły 1050 zł netto (bez podatku od towarów i usług), nie zaś, jak przyjął Sąd pierwszej instancji, 2334,15 zł (netto). Kwota stanowiąca różnicę tych kwot (1284,15 zł) przekracza szkodę rzeczywiście poniesioną przez powoda w związku z uszkodzeniem szyby w pojeździe, a tym samym żądanie zasądzenia odszkodowania powiększonego o tę kwotę nie może być uwzględnione.

÷

Mając na uwadze powyższe rozważania, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił częściowo zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że zasądzoną od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz T. K. kwotę 4339,97 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 lutego 2011 roku do dnia zapłaty obniżył do kwoty 3055,82 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 lutego 2011 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo również w części obejmującej żądanie zapłaty kwoty 1284,15 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 lutego 2011 roku do dnia zapłaty.

÷

W związku ze zmianą zaskarżonego wyroku w punkcie I, zmianie podlegało również rozstrzygnięcie zawarte w punkcie III, dotyczące kosztów procesu za pierwszą instancję.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w tym zakresie stanowi przepis art. 100 zd. 1 k.p.c., który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Z uwagi na to,

że powództwo zostało częściowo oddalone, Sąd Okręgowy stosunkowo rozdzielił koszty procesu pomiędzy stronami, mając na względzie fakt, w jakiej części żądanie pozwu zostało uwzględnione.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w postanowieniu z dnia 31 stycznia 1991 roku, II CZ 255/90 (OSP 1991, z. 11, poz. 279), stosunkowy podział kosztów procesu (art. 100 k.p.c.) dotyczy ich całości, co oznacza przyjęcie za podstawę obliczeń sumy należności obu stron, ustalonych stosownie do zasad z art. 98 § 2 i 3 k.p.c. (oraz art. 99 k.p.c.), w wypadkach tam wskazanych. Sumę tę dzieli się proporcjonalnie do stosunku, w jakim strony utrzymały się ze swymi roszczeniami lub obroną, otrzymując w wyniku kwoty, stanowiące ich udziały w całości kosztów. Jeżeli poniesione przez stronę koszty przewyższają obciążający ją udział – zasądzeniu na jej rzecz podlega różnica.

Ogółem koszty procesu w rozpoznawanej sprawie wyniosły w pierwszej instancji 3638,87 zł.

Powód poniósł koszty w kwocie 1986,43 zł. Koszty te obejmują:

- a) opłatę od pozwu – 275 zł,
- b) opłatę od rozszerzonego żądania – 59 zł,
- c) wykorzystaną zaliczkę na poczet kosztów opinii biegłego – 435,43 zł,
- d) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego wykonującego zawód radcy prawnego – 1200 zł,
- e) opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego – 17 zł.

Pozwany poniósł koszty w kwocie 1652,44 zł.

Koszty te obejmują:

- a) wykorzystaną zaliczkę na poczet kosztów opinii biegłego – 435,44 zł,
- b) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego wykonującego zawód radcy prawnego – 1200 zł,
- c) opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego – 17 zł.

Pozwany przegrał sprawę w 0,46 części, ponieważ w takim zakresie zostało uwzględnione żądanie pozwu (3055,82 zł : 6667,47 zł = 0,46). Powód przegrał sprawę w 0,54 części.

Udział w sumie kosztów procesu obciążający pozwanego wynosi 1673,88 zł (= 3638,87 zł · 0,46). Udział w sumie kosztów procesu obciążający powoda wynosi 1964,99 zł.

Ponieważ poniesione przez powoda koszty (1986,43 zł) o 21,44 zł przewyższają obciążający go udział, zasądzeniu na jego rzecz tytułem zwrotu kosztów procesu podlega ta właśnie różnica.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie III w ten sposób, że zasądzoną od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz T. K. kwotę 712,82 zł tytułem zwrotu kosztów procesu obniżył do kwoty 21,44 zł.

*

W pozostałej części apelacja pozwanego jest bezzasadna i w związku z tym podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Nie jest uzasadniona apelacja w tej części, w jakiej zakresem zaskarżenia objęte zostało rozstrzygnięcie zasądzające odsetki za opóźnienie od kwoty 3055,82 zł za okres od dnia 28 lutego 2011 roku do dnia zapłaty. Pozwany nie podnosi w tym zakresie jakichkolwiek zarzutów.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w jakiej dacie powstało opóźnienie pozwanego w zapłacie kwoty 3055,82 zł i prawidłowo wyjaśnił podstawę prawną rozstrzygnięcia w zakresie odsetek za opóźnienie w zapłacie tej kwoty.

*

Na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. i w zw. z art. 99 k.p.c. i w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od T. K. na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 158,80 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego. W związku z tym, że apelacja pozwanego została uwzględniona prawie w całości, pozwany uległ tylko co do nieznaczej części swojego żądania w postępowaniu odwoławczym. Powód powinien zatem zwrócić pozwanemu wszystkie poniesione w tym postępowaniu koszty. Koszty te obejmują:

a) opłatę od apelacji – 65 zł (k. 204, 213),

b) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego, ustalone na podstawie § 6 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 – tekst jednolity) (90 zł),

c) opłatę pocztową za przesłanie przesyłki poleconej obejmującej apelację (3,80 zł) (k. 205).

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

1 W tym miejscu znajduje się w uzasadnieniu wyroku oczywista omyłka – chodzi o 2011 rok, a nie „201” rok.

2 Por.: uzasadnienie wyroku SN z dnia 2 marca 2012 roku, II CSK 362/11, Lex nr 1165068; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 roku, CKN 1269/00, Lex nr 564704; uzasadnienie postanowienia z dnia 7 grudnia 2000 roku, II CKN 334/00, Lex nr 11700115.

3 Por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 kwietnia 2002 roku, IV CKN 980/00, Lex nr 53922; uzasadnienie wyroku SN z dnia 19 lutego 2002 roku, IV CK 3/02, Lex nr 564819.

4 Por.: uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 lipca 2011 roku, II PK 23/11, Lex nr 1095821; uzasadnienie wyroku SN z dnia 23 lipca 2008 roku, I UK 7/08, Lex nr 500238.

5 Por. uzasadnienie postanowienia z dnia 21 listopada 2000 roku, II CKN 428/00, Lex nr 536998; uzasadnienie wyroku SN z dnia 21 września 2007 roku, V CSK 192/07, Lex nr 619680; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 21 listopada 2000 roku, II CKN 428/00, Lex nr 536998.

6 Por.: uzasadnienie wyroku SN z dnia 13 grudnia 2006 roku, II PK 125/06, Lex nr 950402; uzasadnienie wyroku SN z dnia 6 kwietnia 2004 roku, I CK 647/03, Lex nr 585675; uzasadnienie wyroku SN z dnia 7 marca 2003 roku, I CKN 94/01, Lex nr 78899; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2002 roku, I CKN 1063/00, Lex nr 515435; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 stycznia 2001 roku, IV CKN 481/00, Lex nr 52802; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 4 października 2001 roku, I CKN 365/99, Lex nr 52718; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 11 stycznia 2001 roku, V CKN 1683/00, Lex nr 536812.